

Carmen Firan
Volume de poezie

Iluzii pe cont propriu
Scrisul Românesc, 1981

**Paradis pentru ziua
de luni**
Albatros, 1983

**Îmblânzitor de vieți
furate**
Albatros, 1984

Trepte sub mare
Cartea Românească, 1990

Negru pur
Albatros, 1995

Locuri de trăit singur
Cartea Românească, 1997

Candori pedepsite
Univers Enciclopedic, 2000

Cuceriri disperate
ICR, 2004

Cuvinte locuite
Scrisul Românesc, 2007

Sertarul cu albine
eLiteratura, 2014

Femeia de nisip
Scrisul Românesc, 2018

Începuse bine
Prin februarie mugurii crăpau la soare
Păsările se împerecheau de le săreau fulgii

*Dar peste noapte primăvara s-a distanțat de noi
Și-a înghețat în nemișcare*

Pe la sfârșit de aprilie cădeau ouă neclocite din cuiburi
Îngeri pitici se așezau peste ele să le dea viață
În improvizate incubatoare.

*Mintea mea coace o pâine
pe care n-am cu cine s-o împart
O îngrop la rădăcina unui copac*

Acolo voi deschide o brutărie
Pentru toți cei care s-au întors sănătoși din izolare
Fără apă, făină și drojdia speranței rămase în deșert
Și în nisipuri mișcătoare.

Adrian Sângeorzan

Carmen Firan

Scrisul Românesc
Fundăția – Editura

Editură acreditată CNCS

ISBN 978-606-674-272-6

CÂNTECE DE CARANTINĂ

Carmen Firan & Adrian Sângeorzan

**Carmen FIRAN &
Adrian SÂNGEORZAN**

CÂNTECE DE CARANTINĂ

Adrian Sângeorzan
Volume de poezie

Pe viu
Axa, 2000

Voci pe muchie de cuțit
Scrisul Românesc, 2003

Tatuaje pe marmură
Scrisul Românesc, 2006

Anatomia lunii
Scrisul Românesc, 2010

Geografia lucrurilor
Charmides, 2018

Ținere de minte
Scrisul Românesc, 2018

Scrisul Românesc
Fundăția – Editura

Carmen FIRAN &
Adrian SÂNGEORZAN

**CÂNTECE
DE CARANTINĂ**

scrise separat și împreună

Redactor: Carmen Miloicovici

Tehnoredactare și copertă: Georgiana Oprescu

Fotografiile autorilor: Fery Deak

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FIRAN, CARMEN**

**Cântece de carantină: Carmen Firan & Adrian
Sângeorzan/** – Craiova: Scrisul Românesc Fundația
– Editura, 2020

ISBN 978-606-674-272-6

I. Sângeorzan, Adrian

821.135.1-1

© Scrisul Românesc

Fundația–Editura, Craiova, 2020

Tel./fax: 0722.753.922; 0251/413.763

Email: scrisulromanesc@yahoo.com

New York
Martie 2020

Cuprins

I. SINGURĂTATE ÎN DOI

Poeme de Carmen Firan

7

II. LUME MASCATĂ

Poeme de Adrian Sângeorzan

37

III. FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Poeme scrise împreună

69

quarantine covid-19 quarantine covid-19 qu

covid-19 quarantine covid-19 qu

ntine covid-19 quarantine covid-19

I. SINGURĂTATE ÎN DOI

Poeme de Carmen Firan

1

Cât din noi e lăsat întâmplării
și cât alegerii ținute
când timpul își încurcă șireturile
șiretlicurile
făcând din viitorul promis
un bob de nisip

cât va fi mâine din ce era ieri
și cât ne mai rămâne acum
se subțiază lumina
ori se îngroașă întunericul
în dreptul inimii –
planetă de vise pulsând insomniacă

la cât începe numărătoarea să semene a verdict
numerele să se amestece între ele
șireturile să se înnoade pe gât
timpul e bob de nisip
doar atât

2

În fiecare dimineață soțul meu

își pune o mască grea

Mănuși, ecran protector

și din ușa îmi dă un sărut virtual

Poate pleca la fel de bine pe Marte, sau în spital.

Îmi pun și eu voalul negru peste gură și nas

Îl îmbrățișez virtual, îi pun hainele într-o pungă

și le îngrop la rădăcina copacului sădit de noi doi

în anul șarpelui când merele aveau gust

de primăvară și păcat

așa mascată arăt gata să sparg o bancă

ori ca o sinucigașă pregătită să sară

în aerul infectat de puful păpădiilor

mă furișez în schimb la supermarket să cumpăr

ce de fiecare dată am uitat

celularul zbârnâie continuu –
diavol dansând într-un picior
trece ziua străvezie și goală ca o nălucă
soțul vine seara acasă mirosind
a moarte proaspătă și a clor
femeile continuă să nască, câmpiile să înflorească
doar timpul sfidează,
doar lumea s-a strâns într-o nucă

3

Zei și măști

Zi după zi

Zgomote zidite în sufragerie

Câinii își scot stăpânii la plimbare

Tăcere ca o cortină de plumb

Stăpânii au plumb în picioare

În orașul pustiu se tânguie

Sirenele mașinilor de salvare

Zumzăie doar albinele

E zarvă doar în spitale

Zei vechi uitați

Măști noi scoase în stradă

Teatrul antic și-a ucis corul

Bacantele bocesc neconsolate

Pe ecran cifrele se schimbă cu rapiditate

Numărul morților crește cu săgeată de sânge în sus
Acțiunile la bursă se prăbușesc
                    cu vârful săgeții otrăvite
Până în desenul din covor
Totul se dezinfectează apoi cu săpun de rufe și clor
Lumea trăiește o duminică nesfârșită
Insuportabilul se aruncă în gol
Porțile s-au închis
Cerurile au fost desferecate

4

Criza noastră cea de toate zilele

la-o de la noi azi și iartă-ne nouă greșelile noastre
Vanitatea de a ne crede singurii cuceritori ai pământului
Se roagă unii, alții înjură
Unii își iartă trecutul,
Alții nu mai suportă să se uite în oglindă
Fluturii sorb lacrimile broaștelor țestoase

În solitudinea aleasă
Unii scriau poezii creau filosofie și simfonii
Singurătatea impusă e cușcă de sârmă ghimpată
Cămașa de forță a gândurilor
Împinse înapoi după cortina de fier
Papa predică în pustiu implorând spiritul fantomatic
Care și el se ține la distanță
Contemplându-și propria singurătate

Când fluturii vor dispărea vom plânge singuri

5

Vara la țară culcată în iarbă

Vedeam în nori animale preistorice
Îngeri de abur și dragoni pufoși
Groși ca papucii bunicii
Ploile invocate în tăciuni paparude și bobi
Se prelingeau pe obraji și ferestre
Mângâiere de apă în blândețea tăcerii

O alt fel de tăcere stăpânește pământul acum
Singurătatea cea de toate zilele
Frica de oameni de obiecte și aer
Plătim acum un nor să ne păstreze amintirile
Întinși pe ciment ne privim în ochi celularul
De frică să nu ne fure cineva norul personal
Să-l scuture în piața publică
Picătură cu picătură uscată
Fotografiile de care nimeni nu-și mai aduce aminte
Trecutul în pixeli prezentul în paranteze
Un cer tot mai toxic
Intimitate pulverizată în eter

6

M-am specializat în nimic

meserie ca oricare alta
să ridici construcții complicate din nisip
care nu vor rezista niciunui timp

cu fiecare clipă mai adun câte puțin nimic
și îl așez deasupra grămezii strânse din nimic
până când cineva se va trezi îngropat
și va trage semnalul de alarmă
se va scutura de orice urmă de nimic
sătul de tot nimicul pe care a trebuit să-l înghită
fericit să poată scăpa de atât de mult nimic

nimicul e molipsitor
primăvara sădesc flori în grădină
și vecinii mă privesc nepăsători
fără să gândească nimic
nici despre flori nici despre mine
nici despre secolul
care poate sfârși oricând din nimic

mă scol dimineața și reiau nimicul
de unde l-am lăsat
desăvârșirea cere disciplină și pasiune
pun apă la foc și fac o supă din nimic
lăudată de toți oaspeții obișnuiți
să se bucure din te miri ce nimic

cu timpul mi-am făcut prozești
care simt mai puțin decât nimic și nu vor
mai mult decât să doarmă fără să viseze nimic
cresc apele, se strânge pământul,
cad vești trunchiate
peste capul nostru descoperit
e prea târziu, se gudură nebunul
la picioarele împăratului
ridicat peste grămada de nimic
adevărul stă cu minciuna la masă
balanța se înclină din nimic
se pulverizează stelele și se adună la loc
big- bang, big-bang
Neînduplecatul glumește cu noi
nimeni nu mai crede în nimic

7

Necunoscutul x a ajuns la noi într-o seară

Înfloriseră cireșii și lumea se pregătea

De primăvară

Zburau păpădiile în direcții necunoscute

Ca locul de unde bătea vântul

De unde cădeau fulgi de gheață

La sfârșit de martie

La sfârșitul alfabetului cum îl știm

Ori la începutul altei lumi

Necunoscute ca nepoftitul x

Căzut pe nepusă masă.

În megafoane urlă vântul.

Stați în casă!

8

Sunt aici,

Și mâine voi fi tot aici

Mai obosită decât ieri

Nerăbdătoare să văd

Cumva va arăta lumea

Pe ecranele celor și mai nerăbdători

Să-i grăbească sfârșitul

Din ecran vocea comandurului

Culcă iarba la pământ

Înainte ca firul de iarbă să plesnească tânăr

Și ne promite viață fără de moarte

În timp ce nouă ne îmbătrânesc visele

Pe caldarâm

Sunt aici

Sfântă ironie a sorții

Să re trăiesc toate cele de care odată am fugit

Să acopăr în oglindă chipul diavolului primenit

9

Ceri puțin timp

când orologiile răgușite batperate
și clopotele bubuie în turn
când gurile de canal bolborosesc desfundate
sisifii pedalează pe loc cu bolovanii în spate

vrei puțin timp să-ți tragi sufletul
să-ți închei nasturii până sus
să ațipești cu o carte pe piept în fotoliu
ca în vremurile bune
când nimeni nu se grăbea niciunde
pentru că nimeni nu avea unde să ajungă
timpul câștigat era doar timp pierdut
la ruletă bila se rostogolea năucă
unii furau puțin timp
și îl ascundeau sub haină
pentru când vor putea să-l savureze în tihnă

alții omorau timpul cu ochii pe cer
de unde fugiseră toți norii și păsările călătoare
cereau azil în colivii la soare

acum ai tot timpul din lume
și nu ai cu el ce să faci
ultimii treizeci de ani s-au scurs într-o lună
orologiile sparte bat a furtună

10

Într-o bună dimineață

balaurul ne-a furat timpul tot
și l-a îndesat într-o cutie de iphone mai deștept
decât toți înțelepții din antichitate
mai sumbru decât toți filosofii la un loc

mi-e frică de viitor,
scâncește un copil al erei digitalizate,
așa cum ți-e frică de întuneric când ești mic,
ce ne așteaptă?
mai bine dormi, răspunde Siri,
din visuri nu se alege nimic

11

Tot ce era atingere adiere de vânt sudoare dulce sărată
Lumânarea arsă pe jumătate în briza serii la mare
Săruturi furate miros de tei și puf de gutui
E acum goliciune amară
Ard pădurile și fumul se amestecă în aroma
Pâinii prăjite din copilărie când o bunică
Deschidea borcanul cu dulceață de trandafiri
Pentru vreun vecin căzut pe nepusă masă
Apa era limpede îți puteai potrivi pălăria în luciul ei
Nostalgia nu vine cu vârsta ci cu amenințarea fitilului
Aprins peste noapte de clovnul strecurat în palat
Apa a rupt digurile mълul ne-a ajuns în pat
Plutesc sarcofage pe străzile orașului
Peste ruine flutură corbii urlă un câine turbat
O fi gol împăratul dar clovnul e nebun
Căluș în gură bilet fără întoarcere celor ce-o spun
Pe tabelul lui Mendeleev
Copiii mileniului desenează păsări fără aripi
În pătrățele cu inimi găurite de gloanțe.

12

Când se termină timpul ăsta

vine alt timp

și mai crud

ascuțitorul de cuțite prinde aer în aripi

roata și focul sunt reinventate pe loc

distanțele se așază cumiști în limitele lor

fetițele sar cercul pe marginea gravitației

bătrânul anticar își mângâie barba mucalit

își îndeasă biblioteca în buzunar

ce nu a fost scris nu poate fi nîcînd citit,

totul e în zadar, zice un orb, au pierdut cheia

ușile ferecate nu se mai deschid

cînd se termină timpul ăsta alte timpuri vin

istoria își curăță capcanele și le așază la loc

pentru căutătorii de aur rătăcitori în no man's land

până cînd din dreptul inimii va răsări un copac

timpul își va intra în drepturi din nou

cu fiecare viață mai scurt și mai sărac

13

Muzică în surdină la o grădină de vară

Chelnerul picotește la o masă privind fotografia

Unui copil care încă îl mai așteaptă

Cu lumina aprinsă ciulind urechile

La fiecare zgomot de afară

Ar trebui să plecăm dar nu mai ai unde să te duci

Uși trântite la perete lumini pâlpâitoare

Scaune răsturnate sunt o invitație să fugim

Doar că nu mai sunt locuri în gară

Trenurile au tras pe linii moarte

Confuzia e generală

Până și secolele viitoare sunt luate.

De data asta ne-am întors să rămânem

Să ne împrietenim cu propriile noastre amintiri

Să mergem acasă. Unde e casa?

O frunză portocalie cade din dudul de deasupra

Ni se îneacă tinerețea în carafa cu vin.

14

E liniște pe strada noastră

Păsările intră, ne privesc curioase
Și ies pe aceeași fereastră
Nedumerite că ne-am oprit din migrare
Câte un vecin trece speriat cărând un pachet cu carne
Lătră câinii din ziduri ca noaptea la țară
Se aud în fundal mașinile de salvare
Lumea ascunsă în cerneală simpatică
Își numără morții așteptând căldura
Să poată ieși la iveală
Groapa comună a istoriei dă pe dinafară

15

Singurătate în doi

Sens în doi peri

Sânul naturii plin cu lapte

16

În izolare

Exerciții de fidelitate

Două pastile pe zi

Una pentru solitudine, una pentru singurătate

Două pentru blocarea memoriei

O linguriță de răbdare dimineața pe nerăsuflăte

Înainte de culcare un pahar de apă cu sare

17

Într-o zi vom ieși din ascunziș
și vom găsi lucrurile părăsite în grabă
acoperite cu praf ori spălate de ploi
uneltele mai tocite
în lipsa noastră au înflorit copacii
cuiburile sunt deja părăsite
cimitirul s-a lărgit cu câteva cruci

suntem aceiași și totuși altfel
ne atingem cu teamă
atenți la fiecare respirație
cine ar fi crezut
că vom apuca să trăim
și în lumea cealaltă
unde se moare singur
dar morții sunt numărați la grămadă

18

E duminică

Ziua în care se adunau bătrânii la sfat
Scaunele au rămas goale în jurul mesei tăcute
Nu mai e nimic de judecat

E liniște în cetate
Cântă doar păsările
Pe străzi dansează un zeu mascat
Mulțimea are mintea în carantină
Natura s-a mutat în Senat
Totul e posibil când nimic nu-i permis
Înțelepților li s-a închis gura
Și cheia au aruncat-o în fântână

19

În fiecare zi încerc să uit ce ni se-ntâmplă
îmi pun hainele cele mai bune
și mă duc la fereastră
cineva mi-a pus mâna
peste buzele mele date cu roșu
unde departe au înflorit garoafele
aprend o lumânare și ezit
niciodată nu știu când învie Cristos
din cauza fusului orar
dacă am greșit timpul
dacă în țara mea oamenii dorm duși
dacă m-am născut prea devreme
dacă din palmele mele va răsări un măslin
să facă umbră pe mormântul
celui încă nevăzut

20

O față nouă legată în piele

Fereastră deschisă în viața prietenilor

Pe care nu i-ai cunoscut niciodată

Îți ridici singur un zid și îl tapetezi

Cu imagini triumfătoare din trecut

Vacanțe, spectacole, restaurante

Îți ascunzi bine realitatea după zid

Singurătatea cu gheare de pisică

Mănuși și mască poate încă un an

Profilul bate portretul,

Spune un proverb tibetan

E plin facebookul de pisici și de morți
Peisaje montane ori înțelepciuni
Scoase din cărți adevărate
Dispărute pe drept din vitrine cu falsuri și falsete
Dimineața îți bei cafeaua și în loc de ziar
Deschizi facebookul să vezi cum mai stai
Câte likuri au apărut peste noapte
Sub fotografia pisicii tale postată pe zid
Mai frumoasă ca toate

21

Pe când eram lăsați să călătorim

lumea era o pâine
fiecăruia îi ajungea o bucățică
era un râu ce putea răcori picioarele oricărui fugar
era mama vitregă care adopta câți copii voia
pe unii îi puneă la muncă pe alții îi răsfața
dar fiecare primea până la urmă câte ceva

Pe când eram liberi

ne dădea mâna să luptăm pentru libertate
ne strângeam într-o tavernă
desenam hărți beam râdeam făceam planuri
și a doua zi le uitam
ce puteam face azi tot amânam
pe când viața noastră era doar a noastră

II. LUME MASCATĂ

Poeme de Adrian Sângeorzan

Știam că voi mai prinde ceva mare în viața asta!

Comunismul a fost doar o epidemie lungă

Cu garduri de sârmă ghimpată

De care-am scăpat în câteva zile și câțiva morți

Dispuși să iasă din carantină cu piepturile goale.

Noapțile acelea ne feream să stăm la ferestre

Gloanțele rătăcite ale patriei se izbeau cu capul

De pereții unei istorii obosite

Trezită din somn cu tancuri.

Trăgeam rafale unii într-alții

Dar eram fericiți pentru că trăgeam în vânt

Și știam că epidemia e pe sfârșite.

Acum stau închis în casă și mă uit pe fereastră

Să văd cine mai trece

Dacă mai coboară avioane din cer

Dacă a venit porumbelul cu poșta

Dacă în cuibul de sub streășina casei sunt ouă roșii.

Încă o săptămână, două și voi prinde curaj

Voi ieși în stradă gol pușcă

Gata să iau în piept o gură mare de aer.

Uite-așa am rămas doar cu tine

Izolată pe-o insulă pustie în mijlocul oceanului ferecat
În spatele nostru cu apă, albatroși și cu toate creaturile.

Nimeni nu mai vrea să ne vadă

Oricât ne-am da cu clor

și cu toate descântecelor bunicelor.

Eu scormonesc prea adânc în puroiul lumii

Tu stârnești demoni sarcastici

Greu de suportat pentru îngerii mascați.

Mă întreb dacă Sorescu a avut dreptate

Când a ales femeia, sticla cu vin și cartea

În ultima lui izolare.

Cartea aș putea s-o scriu singur,

vinul să-l fac din ce crește

Dar femeia din ce s-o fac?

Tu n-ai ieșit din niciuna din coastele mele.

Pieptul meu e un pian dezacordat

Care improvizează cântece de carantină.

M-aș întoarce la voi

Cei de care am fugit mâncând pământul
Poate-aș fi din nou suspectat de trădare
De dorința de-a intra în partidul adorației naționale
Degeaba v-aș arăta pașaportul de cetățean loial
Dragostea mea ștampilată pe poză
Testele mele negative de amnezie
Sau c-am mușcat și eu din poezie.
Tot m-ați închide într-o carantină
Să-mi fac rost singur de lumină
Până-mi voi aduce aminte
Că-ș fi putut fi fericit și-aici.

Aici am fost cel mai tânăr
Încurcam timpurile și adjectivele
Fără teama că voi rămâne corigent.
M-aș putea întoarce oriunde
Am atâtea case și atâtea uși
Dar peste 65 nu te mai vor niciunde.

Distanța dintre mine și cel din fața mea

E de un mort întins pe dușumea.

Șase picioare e lungimea unui bărbat încrezător

Cu cizme, armură și tot harnașamentul de cuceritor.

Șase picioare-i adâncimea unei gropi bine săpate

Pe care-o ocolim cu grijă

Toți mascații de la coada asta

Prin care trecem cumiți, oi condamnate.

Încerc să iau două sticle cu lapte

Și câteva numere câștigătoare

Dar mi se spune că pot lua doar unul

Azi e ziua cu cele impare

Iar eu nici n-ar trebui să circul duminica asta

În care lapte și lumină se dau doar imparilor

Și celor care s-au spovedit cu cuțitul la gât

Și poate groparilor.

Un cârd de baracude se învârt sub balconul meu

Așteptând să-mi cadă din gură rămășițele zilei

Și bucăți de cuvinte prost mestecate.

Ceva plutește greu în aerul serii

Pelicani cenușii zboară în V

fără să miște o singură pană

Gândurile noastre stau geană pe geană

Puse în carantină să pască o iarbă ce n-a crescut.

Mai bem o cafea, numărăm norii

Și ne spălăm într-una pe mâini

De parcă săpunul și apa ar putea șterge

Toate păcatele noastre

Care scurse în apa de sub balconul meu

Ar alunga toți peștii.

Hai să ne iubim pe plajă

Știu, statul pe nisip și scaldatul sunt interzise

Și tocmai de-aceea

Hai să ne iubim pe fugă între două valuri

Până vine poliția să ne scoată afară

Vom fi atât de intrați unul în altul

Că nu vor mai putea să ne facă nimic.

Tatuajul de pe umărul meu va fi pe umărul tău

Două aripi lungi

Iar sânii tăi intrați în palmele mele

Vor fi atât de intimidanți

Că nicio autoritate nu va putea să nu recunoască

Că fără ei omenirea va rămâne stearpă,

Fără lapte, fără nicio geamandură credibilă

În tot războiul ăsta absurd

În care ne-au închis în case

Ca în niște aziluri de nebuni liniștiți

Care-și iau pastilele, își curăță amintirile
de trei ori pe zi
Și pot să plimbe seara câini imaginari
Care latră digital la lună.

Hai să fugim până mai putem sta așa unul în altul
Până nu se interzic toate zborurile pe spate.

Ce vremuri proaste pentru ipohondri.

Spitalele și-au ridicat podurile de lemn peste șanțuri

Cu apă mâloasă și var dezinfectant.

Ultimii răniți înoată chinuți spre ziduri

Iar doctorii, bolnavi și ei, își dau ochii peste cap

De cum începi să le povestești

de cum te crezi tu lebădă

Sau unul din apostoli.

Nu mai ai cui te plânge

Totu-i închis pe dinăuntru

Azi e duminica de Paște

Și multe morminte sunt golite în anticipație.

Obosită moartea își trage și ea sufletul

Pentru săptămâna grea ce va urma.

Sfântul Augustin ciocnește singur ouă roșii

Și recitește de la dreapta la stânga

Cântarea Cântărilor.

O Doamne, ce fericit sunt
că pot mirosi toate miasmele lumii
Ce bine că apa are gust de apă și nu de vin
Ca în miracolele acelea din Betleem când peștii
Intrau singuri în plasă și se înmulțeau acolo
În scurta lor captivitate
Doar cât să ne umple nouă burțile flămânde.
Orbii începuseră să vadă, șchiopii să meargă
Și nimeni nu voia să fie primul care ridică piatra.
Execuțiile păreau puse la zid
Și Pilat din Pont a fost primul care s-a spălat pe mâni.
Azi toți suntem niște Pilați mascați
Avem tone de săpun și apă berechet în apeductul
Care vine direct din nori.

În rada portului din Genova

Corăbiile stăteau la ancoră patruzeci de zile

Apoi intrau cu pupa înainte
și cu morții salutând la provă.

Patruzeci, quaranto, quarantino.

Așa se făceau pe-atunci dicționarele
Care încă se țin după noi ca o ciumă de cuvinte.

Atât putea dura orice incubație
Și dorul marinarilor care nu-și văzuseră nevestele
De ani de zile.

Moise și-a plimbat poporul prin deșert
patruzeci de ani

Să-l scape de idoli și năravuri.

Patruzeci, quaranto, era nimica toată
pe vremea aceea

Când erai bătrân la cincizeci de ani
și un biet înțelept la șaizeci.

Cu o cală plină de mirodenii aduse din Indii
Puteai înfrunța pe-atunci toată Europa.
Stră-străbunicele noastre primeau ca zestre un săculeț
Cu piper, cuișoare, scorțișoară
pe care îl țineau la sân
Singurul lor pașaport pentru fuga din rai.

Pe insula Hart sunt îngropați 100 de oameni pe zi
E groapa comună a necunoscuților
Câțiva soliști nerevendicați de mulțimea hip-hop
Niște asistente medicale și doctori
Care și-au purtat incorect măștile sub nas
Cum le purtam și noi pe vremuri.
Niște cămătari din Queens blestemați de creditori
Plus câteva corpuri de emigranți nedoriți
Care au reușit să fugă în ultimul moment
Chiar înainte ca buldozerele
Să toarne peste ei pământ reavăn, american.
Ofițerul de la Immigration e acolo pe buza gropii
Gata să le dea hârtiile de naturalizare
dacă jură credință patriei
Dar ei nu și nu. Noi nu vrem pământ!
Nu de-asta am venit aici.
Mozart e și el acolo cu Requiem-ul în mână
Palid ca orice tuberculos genial
Iar buldozerul vine peste ei cu valul lui de pământ.

Când gheața crapă scoate o notă atât înaltă
Că sperie focile ieșite să ia o gură de aer.
În fiecare aisberg desprins din Groenlanda
Sunt câteva saxofoane și tobe din piele de mamut.
În curând ne vor izola pe ele
Să improvizăm cântece de lebădă
Și marșuri vesele pentru nunți și petreceri imaginare.

Ajuns în dreptul Africii Charlie Parker
își trosnește mulțumit degetele
Și își încearcă saxofonul ca pe un tulinic miniatural
Subțiat de nostalgia marelui dezgheț.
Pe aisbergul nostru a încolțit o nucă de cocos
Și crește ca un semn de circulație
care nu știm ce înseamnă

Ce material bun de construcție e nostalgia

Meșterul Manole a uitat s-o pună
în mortarul frământat în grabă
De-aceia i se dărâmau noaptea zidurile
Când el sforăia liniștit lângă Ana lui cea cuminte.

În America folosim doar sticlă, beton armat și oțel.

Vom scoate din dicționare
toate cuvintele astea de cânepă:
Melancolie, nostalgie, reverie, poezie.
Toate emoțiile astea înecăcioase
Ce ne-ar putea face să clipim prea des
Sau s-o zidim încă o dată pe Ana
în vreun zgârie nor.

Nostalgia e singura conservă din ranița soldatului
Deschisă la nesfârșit.
Stai în carantină, o desfaci
lei două scrumbii încă vii, pozele copiilor
Pui apoi la loc tot nisipul scurs printre degete
Și aștepti să te apuce din nou foamea.

Într-o zi m-am întâlnit cu Ana la o farmacie
Și-am întrebat-o ce mai face Manole?
S-a prăpădit de mult săracul, mi-a spus,
Era un bărbat tare de treabă.

Primăvara a năvălit peste noi mai devreme
    Și am tăiat târziu vița de vie.
    Am retezat-o așa cum trebuie, pe viu
        La fiecare trei noduri
Cum cer regulile execuțiilor celor nevinovați.

Dar azi a-nceput să plângă din toate capetele.
    Știu, e doar apă suptă din pământ
    Dar eu mă simt un călău nepriceput
        Fără glugă.

Bat la ușă pe dinăuntru
și nu îmi deschide nimeni dinafară
Afară sunt doar vântul, soarele
Și stafiile noastre trimise în recunoaștere.
Casa noastră a ajuns o instituție a izolării
Noroc cu ferestrele și cu terasa din față
Cu bradul căzut acum 15 ani
Din care încă mai ies avioane
care n-au apucat să aterizeze.

În vremurile acelea bune
Credeam că ni se va trage de la vreun asteroid
Sau de la vreun război prostesc
În care vom arunca unii în alții
Cu ouă stricate și bombe cu neutroni.

Cine ar fi crezut că lumea se va opri în loc
Pe o cu totul altă trecere de pietoni
Unde roșul cardinal a înghețat în ciocul ascuțit
Al păsării ce ne vizitează în fiecare dimineață.

Bursa e în continuă creștere

Pariem pe ea de la vechii greci încoace
Pe Eros și Thanatos
Pe măști cu trăsături șterse, pe sicrie inoxidabile
Dezinfectante contra jânțarilor
și vaccinuri pentru lilieci.
Suntem o țară de gamblers intoxicați
de norocul chior al săracului.

Azi au fost trecuți la socoteală
Toți bunicii găsiți nemișcați în fața televizoarelor
După trei luni, cu telecomenzile uitate în mână.
Bursa a explodat, cerul e limita
Poți conta oricând pe câțiva morți în plus.

Ce renașterea fantastică va aduce această ciumă
După ce toți artiștii bătrâni s-au dus la farmacia
    Și nu s-au mai întors niciodată
    După ce toate se vor face digital
    Iar gândurile noastre vor fi îngrămădite
Într-un cip mic pe care Dumnezeu îl va pierde
    La următorul big bang.

Ce an bun pentru miei!

Se pot duce liniștiți la pășune
Fără frica domnilor ce-și ascut degeaba cuțitele
Pe piatra poroasă a credinței.
De ce aveam nevoie de-o nenorocire să-i cruțăm
Să limpezim aerul de mizeriile noastre
Care până la urmă tot vor sparge cerul
Când vom ieși din cuști
Și se va da iar liber la păcat.
Ce ușor ascultăm de frică
Ce ușor ne supunem și-i ridicăm statui strâmbे
În piețele acum goale.

Anul ăsta ne vom ruga singuri
în bucătării și-n dormitoare.
Orice loc e bun de făcut biserici și temple
Doar să ai acolo icoanele bunicilor
Care plâng pe rând după regulile lor.
Degeaba le stârnim noi cu dorințele noastre
Ochiul acela din mijloc
E flacăra lumânării ce nu poate fi stinsă.

N-am trăit primăvară mai capricioasă
Natura ba ne iubește, ba ne face o farsă
Cine-a mai văzut narcise-n februarie
Sau păsări albastre
Gata să-și facă cuiburi pe pragul ușii noastre
Stelele-s lumânări pe coliva lumii
Atât de clare că-ți vine să suflă în ele
Să sară scânteii din cerul plin de surcele.

N-am văzut primăvară mai tristă, mai timpurie
Poate am greșit noi cu ceva
Punându-ne ie peste cojoace
Și-am grăbit pasul lumii pusă să joace
O horă ce nu-i a ei
Dar se preface.

Timp de două generații
au încercat să ne modeleze cu dalta
A fost o dresură cumplită dar nu cunoșteam alta
Noi ne prefăceam că sărim prin cercul de foc
Ei c-ar avea un cub de zahăr în palmă
Un joc
Din care nu puteai să ieși sau s-alegi
Puteai să-njuri, să tragi o sudalmă
E-o minune c-am ieșit din cercul acela întregi.

Omul Nou abia acum va fi să se nască
Îl poți vedea deja oriunde
Pășește cu capul în jos, are un cip
E veșnic pe Internet, și poartă o mască.

N-aș fi crezut să aduc copii pe lume
În spatele unei morgi ambulante
Ce se umple mai repede decât se naște
Nu e război, dar așa îl numim
Și e vreme frumoasă de Paște.

Sunt mai mascat decât am fost vreodată
Aș putea fi luat drept scafandru sau cosmonaut
E mai amar ca pe vremea cafelei din năut.
Ne-am înmulțit prea mult și prea deodată
Ne credem prea deștepți, darnici și buni
Împărțirea se face doar o singură dată
La casa ta, la cea de bătrâni, sau de nebuni.

Când te naști primești un scor și o etichetă
Apoi stai cuminte cu mâinile la spate
Să-ți vină rândul la gamelă
Pe aceeași banchetă.

Spionii trimiși de mine să ne caute

S-au întors purtând vechile noastre măști.
Așa m-am îndrăgostit de tine a doua oară.
Ție ți-e mai greu să alegi
Nu-mi întoarce spatele
Când e lună plină
Prin tine se văd imagini
Cu noi doi peste douăzeci de ani
Atât de mișcate
Încât nu știm cine pe cine
Duce de mână.

Suntem toată planeta pe Zoom

Șapte miliarde de fețe întoarse spre cerul senin
Cu capetele date pe spate vorbind deodată
Părem în așteptarea unei noi religii
Ca un praf magic să fie presărată.
Chiar și atei își pun întrebări ciudate
Acum că toate lăcașurile sunt închise
Și deratizate.

Nu va scăpa niciun sfânt, niciun zeu
Niciun liliac rătăcit peste noapte cu burta plină
Toți ridicați la rangul de făcători de minuni
Și mari producători de lumină
Adusă cu mii de ani în urmă
Pe niște papirusuri ascunse-n deșert
Ce zac uitate-ntr-o urnă.

Va rămâne doar esența uimirii noastre de-acum
Frica împrăștiată-n pustiu
Întrebările noastre prostești
Adunate toate-ntr-o filă pe Zoom.

După toate astea vom fi puși fiecare
Pe câte-o insulă plutitoare
Lăsată în derivă în voia valurilor.
Vom sta resemnați sub singurul palmier
cu o perfuzie la mână
Și vom aștepta să fim luați de un curent
Ce ne va scoate în larg
Ca pe un arhipelag al buneii speranțe.
La capăt ne va aștepta Groenlanda
proaspăt înverzită, virgină
La debarcare vom primi ghirlande
cu țurțuri de gheață
Care ni se vor topi la gât de emoție
Ascultând cuvântarea de bun venit
a viitorilor stăpâni
Care s-au tocmit pentru noi
Până la ultimul cent.

III. FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Poeme scrise împreună

1

Apropiați la distanță
Mimăm atingerea

*Pantomima asta e ca și cum am șterge amândoi
Un geam aburit pus peste noapte între noi*

O peliculă subțire care desparte
Intenția de gest, mișcarea de nemișcare

*Degeaba mă provoci cu părul împletit la spate
Cuvinte meșteșugite și iluzia unui viitor adolescentin
Eu trebuie încă să stau izolat în mansarda mea*

Cu vina de a umple secolul nesătul
Cu suflete noi și curate

*Carne proaspătă de tun pentru barbarii de mâine
Ce ne judecă după felul în care trecem strada
După pașii pe care încă nu i-am făcut.*

Carmen

Adrian

2

Cine înghite zilele noastre?
Timpul e șarpe ascuns în podea

*De asta calc apăsător la subsol, discret la etaj
Și levitez la mansardă
Acolo unde cerul poate începe*

Încă o dată din coasta lui Adam.
Nostalgia zilei de ieri
Frica zilei de mâine

*Și tot ce rămâne între ele e ziua de azi
Timpul lăsat neînghițit de înghițitorul de săbii
Căruia încă nu-i e teamă că-și va tăia gâtul.*

Carmen

Adrian

3

Când se vor termina toate acestea
Și vom fi scoși pe cauțiune din carantină
Îți voi povesti despre cum îmi plăcea în copilărie
Să am febră și dureri de gât
Să stau acasă și să fiu răsfățat.

*Eu mă bucuram să nu mă duc la școală
Și dormeam cu părinții în pat.
Când se vor termina toate acestea
Secolul va începe să miroase a naftalină*

Și multe vise vor intra la apă
Ca tricourile care nu ne mai încăpeau

*Amintirile dădeau pe dinafară.
Afară e interzis. Toate ni se trag din afară.*

Adrian

Carmen

4

În fiecare dimineață verific dacă
Obiectele sunt la locul lor
De teamă să nu-și fi schimbat menirea peste noapte
Să nu-și fi luat lumea în cap

*Azi n-am mai găsit ușa
Și am încercat să ies prin zid
Printr-o crăpătură rămasă din vremea marilor invazii
Când ne ascundeam în peșteri cu respirația tăiată*

Am găsit lumea mai obosită
gâfâia alergând pe loc
cu mâna la gură
și dintr-odată mi s-a făcut frică
să nu fi uitat ușa încuiată pe dinăuntru

*Să nu trebuiască să plec
într-o altă cruciadă fără rost
fără să știu pentru ce cauză lupt
care e dușmanul cine râde în hohote de noi.*

Carmen

Adrian

5

Tot balul ăsta mascat ar putea fi
O repetiție cu public al unei farse în stil antic
În care Kronos își devorează copiii
doar să trișeze timpul.

*Un regizor priceput știe să scoată
dintr-un scenariu banal
O capodoperă ucigașă ori un falset*

În care orice notă e parte dint-o simfonie
Cântată de-o orchestră care nu există

*Nu există nimic dincolo de ce a fost viața noastră
Așa nepricepuți cum am trăit-o.
De câte primăveri avem nevoie*

Să pricepem că timpul nu-i decât un pețitor șiret
Trimis de zei să-și caute victimele
Sau o mașină simplă numită Kronos
Instalată la intrarea în spital
Care-mi citește atent amprenta degetului arătător
Când intru și ies viu din garda de noapte.

Adrian

Carmen

6

Nu există zile mediocre
sunt fie pierdute fie câștigate
bilete de loterie luate de vânt

*toate se duc în aceeași ladă de gunoi
golită o dată la o mie de ani
când mediocritatea poate fi ignorată
sau ridicată pe podiumul învingătorilor*

Carmen

Adrian

7

Cu vecinii vorbim de la distanță
Ca surdo-mușii care trăiesc într-o liniște periculoasă

*Între noi vorbim în șoaptă
Să nu deranjăm monstrul care doarme în zidul casei*

Sună telefonul și sărim amândoi
De teamă să nu fim încurcați unul cu altul

*Cu copiii am încetat să vorbim pe limba lor
Le ascultăm visele și dăm sonorul mai încet*

Cu cei ce vor veni după noi comunicăm
Prin câteva cărți pe care nu le vor citi

*Cei mai frumoși ani abia urmau să vină
Când ghilotină a căzut brusc*

Peste aripile vrăjitoarei
Care ne ducea în spate.

Adrian

Carmen

8

Azi ne vom purta ca și cum nimic nu s-a întâmplat

Voi cumpăra bilete la teatru și în ultimul moment

Îți voi spune că actorul principal s-a îmbolnăvit

Și spectacolul a fost anulat

Vom fi apucat să ne alegem pantofii

și să ne îmbrăcăm frumos

Eu aș sta oricum acasă dar tu găsești mereu

o ușă secretă

Și-mi spui că știi toate replicile pe dinafară

Putem juca piesa în sufragerie

Cu casa închisă și scaunele goale

Eu cântăreața cheală tu regele

sau pietonul invizibil

Ce bine că-mi pot alege rolul și pielea în care pot intra
Avem același sufleur, uneori cu tine e mai îngăduitor
Alteori cu mine și când nu-l ascult mă trezesc singur
Pe o pajiște cu iarba și ideile crescute pe jumătate

*Îmi pun pantofii cu toc înalt și ies afară
Mă plimb în sus și-n jos pe strada pustie și lată
Au uitat să ridice gunoiul
Miroase a viață stricată.*

Adrian

Carmen

9

De când nu ne mai ducem niciunde
Nu avem chef să mai vedem pe nimeni

*Ne vom învăța atât de mult unul cu altul
Încât nici nu va trebui să mai vorbim
Ne-am citit și recitit de atâtea ori spusele și nespusele*

Ne-am ascuns de atâtea ori unul în cuvintele celuilalt
Disperare cu speranță, iluzie cu utopie,
răbdare cu furie,
Liniște cu morgă vie

*Azi te-am căutat prin toată casa și nu te-am găsit
Ajunsesem îngrijorat, neliniștit
Până când te-am auzit vorbind dinăuntrul meu*

Cu vocea adolescenței subțire și nesigură
Ți-am auzit apoi pașii călcând apăsător
cu orgoliu de bărbat

Din vremea când eram liberi să schimbăm
orașe și țări
Să urcăm munții ori să trecem oceanul în lung și-n lat

*Am învățat să ținem în noi și să dresăm disperări
Care ne ascultă ca niște lei flămânzi
în arena circului gol
Fără nicio recompensă, fără niciun bici
Dacă întoarcem spatele ne-ar mânca aici,
Pe loc, fără martori*

Carmen

Adrian

10

Începuse bine

Prin februarie mugurii crăpau la soare

Păsările se împerecheau de le săreau fulgii

Dar peste noapte primăvara s-a distanțat de noi

Și-a înghețat în nemișcare

Pe la sfârșit de aprilie cădeau ouă neclocite din cuiburi

Îngeri pitici se așezau peste ele să le dea viață

În improvizate incubatoare.

Mintea mea coace o pâine

pe care n-am cu cine s-o împart

O îngrop la rădăcina unui copac

Acolo voi deschide o brutărie
Pentru toți cei care s-au întors sănătoși din izolare
Fără apă, făină și drojdia speranței rămase în deșert
Și în nisipuri mișcătoare.

Adrian

Carmen

11

A fost o vreme când visam cu rîndul
Unul între noi era veşnic treaz
La marginea realităţii

*La marginea paradisului tras cu creta
Pe trotuarul din faţa casei.*

*Ne alunecă iluziile ca nişte capre de munte
Pe stîncile lucioase
Fugărite de umbrele noastre*

Rămase îmbrăţişate pe fundalul alb al zilelor
Prin care am trecut grăbiţi
Ca nişte pictori saturaţi
De culorile scurse
Pe partea greşită a pânzei.

Adrian

Carmen

12

Îmi străpung palma
Cu linia vieții tale
leșită ca un fir de iarbă în deșert

*Tu întinzi eternitatea pe masă
și o privești tihnit*

mulțumit de pactul cu moartea
în care mereu câte un paragraf
se va repeta la nesfârșit

*ca glonțul din ruleta rusească
oprit la intrarea pe țeavă
atât cât să simțim în nări
la fiecare încercare ratată
mirosul prafului de viață.*

Carmen

Adrian

Bun de tipar: aprilie 2020
Apărut: mai 2020
Format: 12 x 20,5 cm
Scrisul Românesc Fundația-Editura,
Craiova, România
Tel./fax: 0722.753.922; 0251/413.763

Tipar: **Printex srl**
Tel./fax: 0251.580.431
www.printex.ro